

Труп

Володимир Ярошенко

Я не можу читати книгу, коли вона сморід і труп,
Холодні, як жаби, і мертві очі у неї...
Ось ти лежиш перед мене, – ти, черевата книго,
Розкидала ноги і я тебе мушу прийняти,
Ти, товстошка, і серце твоє обросло бездоганим салом,
Живіт твій одвис і самозадоволено труситься.
Сотні сторінок і мільйони літер еднаються духом ситої дурості,
Міцно петля затягається, змащена жовцю буденною,
В коло замкнулось твоє красномовство розбещене.
Жінки товстоногі і товстогубі розхристали ноги і казяться бішено
Із товстозадими хамами...
Хто усміхнеться з сторінок твоїх затяганих?
До всього живого, крім мертвого, – хто руки простягне?
Друзі мої, товариші, і хто вірить – повірте:
Променю сонця й повітря легкого не бачила ця полуночниця —
На пуховиках, за тяжким оксамитом, під кокаїном вона народилась,
Потом солоним від неї не пахне і об мозолі вона не обтерлась,
На ній не стояв баняк з кулішем і хліба окраєць, як монумент, не висився
Книгу про працю належить читати сьогодні,
Про життя й чоловіка,
Я не про смерть і раба...